

Konarski St Anima consiliorum (1722)

XVIII. 3. 89

1722.

*Autor
Stanislaus Hieronymus Mouawski, Sedi. Polonae
maestissimus suae Patriae vir.*

ANIMA CONSILIORUM

COELO RECEPTA

ILLUSTRISSIMUS EXCELLENTISSIMUS

AC

REVERENDISSIMUS

DOMINUS

D. PETRUS

COMES DE CZEKARZEWICE

TARŁO

EPISCOPVS POSNANIENSIS

ET

VARSAVIENSIS

ABBAS PARADISIENSIS

In ipso Generalium Regni Comitio-
rum exitu, Ecclesiam, Patriam, Diocesim nun-
quam satis dolendo obitu suo

FUNERANS

Inter publicos Statuū Regni Luctus Parentali Stylo.
Diocesani Varsaviensis Scholarum Piarum Regij Collegij.

COMPLORATUS.

Anno Pastoris Animæ suæ traditione salutis publicæ con-
sulentis 1722.

*Labor A. d. m. d. c. c. lxxii. Stanislaus Patris
Pamislai honorifici
Scholarum Piarum*

*Ad excelsa sublatus, inter felices currit
ANIMAS, excipitq; illum Cætus Sacer. Sene-
ca Epist: 25.*

*Non judicabam me, cum AMICOS su-
perstites relinquerem, mori; putabam, inquam,
Me victurum non cum Illis, sed per Illos, I-
dem Epist: 70.*

*Hanc mortem fatis Magni præferre Catonis
Fama potest. Martialis.*

AD
ILLVSTRISSIMUM

AC
REVERENDISSIMUM DOMINUM
D. EPISCOPUM
KIJOVIENSEM

ET
ILLUSTRISSIMUM AC EXCELLENTISSIMUM
D. PALATINUM LUBLINENSEM

TARŁONES

Totamque Domum Purpuratam.

P R Æ F A T I O

TNgentē Senatus Ani-
mam cælo redditā,
& ipsi prope magni-
tudine Fati exanimes plan-
gimus, emortua in uno Corde
Illustrissimæ Domus TAR-
ŁOVIANÆ, Vestra præfer-
A tim

tim animaturi solatia. Da-
mus omnes sævo in lanienam
Dolori aperta pectora, ut in
nostris enervata crudelitate,
mitescat in Vris, fundimꝰ fal-
so pelago erūpentes lachry-
mas, ut Vobis dulcescant Vræ,
ā brosiā cælesti dilutæ. Nos fu-
neri Niobæo similes præ plan-
ctu obrigelcimꝰ inflaxa, ad quæ
æstuantium fatorum procellæ
allifæ fractæq; desidant, ac
animi Vri malaciã & trāquil-
litatē nō perturbent. Gaudiū
quippe id esse deberet Tuū
Magne Antistes: super infula-
tos TARŁOVIJ Manes lugē-
tem aspicere Polonū Orbem.
Regiã, Senatū, Tribunal, fan-
ctua-

ctuaria, aulas, unus involvit
mæror. Sciet Orbis, & plā-
get. Audiet Roma, & Tyberis
mæstis augebitur undis. Ubi
enim male tractata manibus
fati Afcia, cecidit gravi impe-
tu, necesse est, ut Mundus fra-
gorem audiat, regna contre-
miscant. Hoc publico totius
Patriæ ac terrarū parentan-
tiū gemitu, solare & Te IL-
LUSTRISSIME DOMINE
PALATINE LUBLINEN-
SIS, nec enim solus pateris,
sed gentibus dolorē dividis,
ac præfertim Civibus almæ
Sarmatiæ. Cōplorat Tibi, vo-
bisq; omnibus Augusti TAR-
LOVIJ & minima Scholarū

A 2

Pia-

Piarum Religio, dum lamenta in folijs porrigit; sibi dolorem in herba id est semper recentissimum relinquit. Fatiscentem suis angoribus, ob tantum Mecænatem ac Patrem amisum, excipite Præsulei Pedes, fulci Dioecesim hanc future Scipio; præcipue vero favoribus tuis Trabeata Domus TARLONVM erige Senatoriæ advolutum lacinia,

Illustrissimo Nomini devotissimum

Varlavienſe Sholarum Piarum Collegium.

Le Père Nonaschi n'avait pas 13 ans, lorsqu'il composa cette oraison
funèbre; on sait avec quelle franchise il fit son œuvre, jectura
en style ridicule de cette pièce dans son célèbre *Lexica vilitatis*
De Eloquentia Eloquuntia vilitate 8° Nov. 1741. pag. 50, & suiv. tel
un auteur qui avoie publiquement les fautes et se juge avec tout de
sévrité, avait sans doute le droit de condamner la espèce travers dans
les orateurs de la Sor: de
jésus, et au lieu de
Causa tristis, tant qu'on
dut pour cela oribus
au sacrifice
Statutus l'a jugé, et son
Pays l'a éprouvé

LES S U S
FUNEBRIS
I.

PVllata Regni Numina
Mærens Patrum Senatus
Cuius Beatam pulvere
Circum stetitis urnam?

II.

Hic squallet immensus cinis!
Præsul cadaver hic est!
Hic tristis Antistes Dolor
Apparet Infulatus.

III.

Taxi cremantur funebres,
Libamen implet aras
Quod profluentes palpebræ
Ceu urcei propinant.

IV.

Funduntur è præcordijs
Lamenta purpuratis

B

Tra-

Trabeas cadentes lachrymæ,
Ostrumque decolorant.

V.

Rex ipse flenti Præfulem
(Chalybe nutritus Heros)
Collachrimatur Curixæ,
Magnumque dat dolorem.

VI.

Augusta Gens TOPOREI
Ad pægma triste pallent
PRÆSVL; PALATINVS, suũ
Gemunt id esse Fatum.

VII.

Funesta stant altaria,
Mortes saliunt per aras,
Pullumque sanctuarium
Ecclesiam figurat.

VIII.

Heu quale vulnus Ascia
Quam grande, quam profundũ
Infl-

Inflixit orbi, de sua
Nuper ruens curuli!

IX.

Sublime terrarum caput
Hunc Roma sensit ictum,
Et visus in fastigio
Nutare Vaticanus.

X.

Hac clade mundus ut suâ
Concussus expavescit.
Sic quæque submotâ basi
Titubat caditque moles.

XI.

Magni tamen TARLOVIJ
Hæc prima vos ruina
Involvit. Eheu! Ascixæ
Fatiscit Architectus!

XII.

Allisa duro marmori
Acies hebescit illi;

B 2

Nequit

Nequit tueri, cum Stator
Sub mortis it securim.

XIII.

Lugete momento ruit
Æternitate dignus!
Qui si stetisset sæculis
Adhuc parum stetisset.

XIV.

Calcata plorat Infula
Suis lachrimosa Gemmis
Donec det alter verticem
TARLO, viduata planget.

XV.

Iam Roma plures Purpuras
Parabat & Galerum
Sed Fata contendentibus
Rapiunt caput Tyaris.

XVI.

Quiesce jam Præsul cinis
Sacri iacete manes!
Æternus huic Custos erit
Amor Dolorq; Tumbæ!

 Vos cineres? quod tam grande Bustum in exigua spectamus urna? cuius hic atro aspersus pulvere iacet murex? ac erubescit confusione passiva vili cum limo purpura, imo sensim iniectis mortualibus maculis impallescere videtur, sensim lachrymis complorantium diluitur. Cuius est hæc quæ ponè squallet Infula? deorsum mærentium in morem inversa, ut bipando labio, terram alloqui, ablatumque sibi caput ab ea queri & supplex repetere videatur. Cuius est hoc cōfractum pedum? pedū hodie segmen ab audaci calcatum Fato, heri Orbis fulcrum. Cuius est hic diffractus annulus? an præ dolore sponso erepto dissiliit

A liit

liit? an jam se negat esse eternitatis
symbolum? ruptaq; sphaerâ, finem,
(quem aliàs in eo non reperius) o-
mnibus rebus tandem imminere de-
signat. Cuius est hic unio è Ponti-
ficia cydari fatali cuspide erutus, ac in
parvimentum excussus? quo nunc pre-
tiosiores sunt illæ gemmæ, quas gelidus
ex oculis extrusit dolor, quæ e lachry-
mis in iacturæ complorationem fufis con-
creverunt. Cuius humeris hic torquis
detractus? qui ipsis videtur fluenti-
bus lachrymari circulis, ceu pupillis.
Cuius nam vos lugubrius pullati Togis
Genij, (quos per omne templum tristi
choragio, pererrare video) circumfer-
tis insignia? Rapit nova formido ani-
mum! terremur magnitudine, nec ad
huc credimus; dubitamus posse fieri &
iam factum esse cognovimus, hæremus
in notis vultibus, & non nosse vel
facit amor, vel admiratio reflexione
potentior. Circumstamus attoniti fu-
nestif

nestissimum pegma; credideris vivos ad funebrem hanc pompam colossos qui præ dolore in saxa propemodum obri- guimus.

Stat tumba; communis Regum ac Achivorum Domus: Heroum quibus orbis angustus, capax: Omnium obiecta obtutibus, pavenda animis, nihilo alio, quàm umbris ac silenti cinere, metuenda. Vlnas quatuor non excessit, quas neque aut vix accessit ille, qui unâ manu orientem, alterâ occidentem tangere, & ultra mundi fines immensitatem suam fudisse dicebatur. In latum si binis palmis metiare funestum ferculum totam funeris vastitatem portione exili adeo conclusisti. Hem latera Vestra Principes! quibus quælibet decrescit vastitas, Provinciæ non sufficiunt; hoc Isthmo metimini. Vis altitudinem urnæ? si ad semialterum cubitum cælo educta est, fastigiatam nimiū crede. Ad quid

A 2

igi-

igitur turrita ædium abitio se cælo iactat? pinnae nubes lambunt aut proximiores astris inquilinorum loquuntur superbiam, ad quid basilicæ non tam suis fastigijs quam incolentium Principum fastu turgescunt moles? & tam alti consurgunt apices ut vertiginem ægre vitare queas? in his machinis diem, in fatali cista ævum ages. Ruet lacunar, lacuna manebit Sublimia nepos incolet aut dissipari negliget Augustalia, tuo pectori ac capiti, ubi humile lignum, plumbumve putruerit, telluris gravis massa incumbet. Tumbam porro modicis ascendens gradibus pegma sublimat. Necessum esset eam ita ad orbis spectaculum in sublime attolli, neminem ut jactura Ingentis animæ lateat ut nemo non videat sibi quoque ad idem lugubre larario-lum, iter dirigi & se ejusdem umbram fore inquilinam. Memorant Vladislavum IV. ut & alterum sine orbis
gemi-

*gemitu & novo attrementis barbari-
ei terrore nunquam memorandum Io-
annem III. utrumq; jam mortuali pal-
lore ac terreâ decoloratum specie, id-
que quod & Reges debent exolven-
tem, illâ quâ barbarorum agmina
fulminaverant voce humanitus poti-
us quàm regie, christianè tamen inge-
muisse: Vtinam nunc orbi integro
exponi ac spectari possim! vi-
deant omnes commune nobis esse
& è pulvere formari, & in pulve-
rem resolvi, nostrum vestrumq; si-
ne mænijis ac ferris larem; urnam.
Cujus jugem intuitum, triste illud super
purpuratos manes datum epithaphium
inculcat.*

**Aspice Tumbam
Cubile Regum:
Cerne Theatrum
Angustum, & ingens:
Ingredere urnam
Intres priusquam.**

B

Cete-

Cæterum hanc lugubre villosi serici tegmen convestit, aureas similes clavi multiplici ad omnes margines lineâ affigunt ténias; aliusq; injucundus funestæ molis apparatus, non tam oculum oblectat, quam animum sauciat. Res ipsæ mærerere videntur. Pullati horrorem spirant parietes, & quasi videri nolint non plangentia saxa, cum lugere non possint ab oculis absconduntur. Quinimo

- - Nutant fastigia templi.

Et sacri plangunt apices. - Barleus.

Auribus lentum sese infundit murmur, aggemunt Organa, submugit tympanum, raucescunt litui, vocum plangor resonat, pro arte dolor, pro notis ac punctis lachrymæ, pro pausis gemitus; & alia quæ disposuit, chori Præfectus mæror, idem & totius Sanctuarij ac funebrium Sacrorum Antistes. Nigris trabeati supparis Sacerdotes, nigris altaria velata simulacris,
nigris

nigris spectator Togatus laticlavijs
cuncta funebres asperserunt Cymme-
riæ ipsæ facies, an quod effusis balnea-
tæ lachrymis? inalbescunt. Templum,
putes sepulchrum lætitiæ. Lucent ubiq;
innumerabiles pene faces, & in media
ignium luce, umbra mæroris apparet.
Ceras liquant flammæ, & prope dolor.
fumus à funalibus in nubem coit, suspi-
riis ceu ventis agitur, & pluviam tē-
pestatemque prælagus portendit. Co-
piosum oleum lampadibus subministrat
materiem, sufficerent & lachrymæ si
deesset. Flagrante cereæ moles, fla-
grarent in fata odijs si possent. Con-
sumuntur, & consumi tristitiâ impe-
rant.

Frustra quippe minores ardetis fa-
cule! cecidit è candelabro Ecclesiæ fax
Orbis magna! occlusa est, & jam ex-
tincta non sub modio sed sub tristi ur-
na Lux mundi ingens! quod si & to-
tidem orbi nascantur sydera, quot stel-

*lulas ignium à funalibus collucentium
nictantes passim uideo, adhuc post ex-
tinctum luminare magnum haud po-
terit pullatus Patriæ Horison exse-
renari. Occubuit! occubuit! pri-
mæ Magnitudinis Sydus & lamenta
igitur sine dispositionis lege errare par-
cite! quocunque hæc secum communi-
bus involutus tenebris rapit dolor. Res
enim adeo tristis, adeo peremptorie à
fatis præcipitata, ad ordinem reduci
non potest. Inter partes funestissimi
eventus discrimen non erat. Desiit
priusquam cepisset. Principium ac
medium non uideo; nam tota res,
finis erat. Spei aut timori spacium
nullum fuit. Sine Vespere ac crepe-
ra occasus, sine nubibus ac fulgure
fulmen, sine morbo mors venit. To-
tum nostræ infelicitatis ac feralissimæ
tragediæ punctum cohorrescentibus
ac metu terribili fulminatis animis,
primo mane, 16 Novembris sparsum
urbem*

urbem ingenti consternatione implevit: Episcopus Polnaniensis TARŁO hodie obiit. Quis tunc mentibus horror? pallor vultibus? sensibus stupor? sese repente infudit? Nihil est illo dolore funestius, qui non per partes venit, sed simul totâ mole incubuit. Cùm spatijs sæva vis mali crescit, paulatim ei superandæ par, cùm sensim robustior efficitur animus. Fulmen gradibus non intendit ictum, totâ insimul vi elisum ruit, proinde vel saxei diffringuntur montes, crepant marmora. Nil fulmine mitius habet, qui ex inopino perculit dolor. Adamas sit animus; ex improvise fulminante fato, crepet, necesse est. Erupisset propemodum in diras furore toto, præcipiti malo irritatus dolor, nisi firmior illo conscientie Religio cohibuisset docuissetque: quod Illi qui omnes tinxit purpuras omnes

C momen-

momento diluere liceat, & qui è luto formavit Principes, eos in lutum, cū voluerit, possit transformare. Quare ne impotenter erumperent, suspiria religione fregimus, & in extremis adeo consilijs utiliùs nihil visum fuit, quàm, cessisse DEO. Cùm interim ita se intra præcordia strangulari sentiret, ac in libertatem erumpendi viam sibi præclusam suoapte genio trux ac immitis videret dolor, institit tacita laniena in viscera omnium sævire: ut se intra consumeret, cui extra in querelas effundi fortiter cautum esset. Vectes is adamantinos frangeret, nedum eroderet, non fregit religiosè obedientem conscientiam. Ambulabamus, hunc passi sub pectore vermem, cui cibus, animus. Vidisses non Manes tantùm Præsuleos mortuali gelu, sed & omnes suà tristitià concoctos. Et Pontificia Purpura, & mentes eandem crudeliter sensere
tine-

tineam. Vidisses Pastorem mori, Oves commori. Patrem Filij, ad mensuram amoris & doloris plangebant. Et erat decretorium illud momentum, quo res funesta adeò contigit in omnium mentibus ac linguis. Et qui afferebat nuntium, sibimet verane essent, quæ diceret, non credebat. Rumorem rumori conferebamus, & nihil certum quod displiceret animo, putabatur. Negabant alij, non proterviâ, sed quod se persuaderi non sinerent. Cum unda populi uno pene momento ad fines urbis, ac omnia palatia hic rumor adfluxit. Sacra in templis rumpebantur tumultu garrientium. Et quasi omnes eadem quâ Præsul Lethe obruerentur, ita omnis rei succedebat oblivio, unâ hac cuncti cogitatione sepeliebamur. Ipsum tunc nubilum cælum, ac langvens aer aliquid fastidire videbatur, eodemque animos fastidio involvebat. Tædium

ac mærorem per compita ambulantem
ac pullo habitu apparentem his ocu-
lis pene vidimus. Quod majus, ob-
viam euntium mentes videbamus, nec
ipsos nostra latuit cogitatio, quid ani-
mo volverent, nolisque dicendum
pararent, jam ijs anticipato ipsi pro-
ferebamus; non loquentium frontes
aspicere, eodem fati charactere, quot
contractis ab interna, calamitate rugis
tot lituris ac lineis inscriptas. Con-
silia, Scholastici ludi (quis enim his
inter funesta fatorum orgia fuisset cam-
pus) mercaturæ, aliaque negotia qua-
si dato classico substiterant, & in una
eventuum omnium funestissimi medi-
tatione defixi omnes hæserant. Sena-
tus se in uno Capite peti, Rex Cordis
sibi divelli partem, tota Respublica
Patre Patriæ Carissimo, Cive incly-
to, præsidio libertatis orbari, Eccle-
sia adamantinum sibi frangi cardinem
perpendebat. Omnia illa tunc hac
in

in Vrbe dicebantur, quæ haud longa temporis intercapedine toto in orbe dicenda ac sentienda erant. Præsertim vero quærebamus causam, si hæc præterquam à fato humanitùs sciri posset. Et ut est in fortuitis ac præsertim funestis casibus ingenium, scire velle modum seriemq; rei, tragediam hanc nemo erat, qui visam narret. An expediit id ignorari ab omnibus? quod, nisi ignoraretur, omnes sufficeret exanimare. Invisum sanè humano generi Fati inclementis opus, proinde & omnibus invisum. Porro quidquid inter inconsolabile Civiù totius Patriæ murmur, de tragica hac magni Præsulis catastrophâ in sermonem venit, in lenimen (si quod rescripto vulnere esse potest) gemens ipse, ac singultiens excipiam.

Imprimis pridie (singulti anime!) obitus sui, sanus vegetusq; fuisse ferebatur. Quid nobis mutabilius in natura?

D

mi-

mirum profecto sumus vicissitudinis spectaculum, temporis spoliū est usus ac possessio vitæ nostræ. Quoddam nostris esse, est esse, alienari. Sive fortunam spectes, nulla in nostris manibus canuit felicitas; sive naturam, hæc se diei debet. Vires humanas metire? argilla non chalybs sunt. Vis quid de firma sanitate sentiā? est firma glacies. Hujus in sua Antistes noster triste documentum dedit. Quem eadem ultima in terris die, Regia Serenissimo AVGVSTO familiariter collocutum, Divi Joannis Basilica Sacris operantem, suum Palatium cum intimis amicis conversatum Præsulem humanitate, vidēre. Nihil ambigo, ipsam Infulatam Virtutem Præsulem hunc serio semper incerto festinantis momento mortis meminisse; in eam tamen cogitationem venio: quo ille mansisset animo, si publica omnia volventi, aut de rebus Principes curas concernentibus in Regia conferen-

ferenti, auribus ea die conscius quispi-
am Genius intonuisset: dic vale Regi!
amicos & Sanguinem valere jube! ho-
die morieris! ad hunc nuntium nihil il-
le opinor expavisset animus, nihil im-
palluisent vultus, imo serenas quasdam
novæ hilaritatis lineas pacata proti-
nus facies diffudisset. Cedite minores
curæ (dixisset) partem mei vobis buc-
usq; commodavi, recipio: sinite: me to-
tum habeam, totum cui debeo, reddâ.
Ivisset in conclave arcanum ipsâ rerû
oblivione comitatus, & quo? ac unde?
eundum sit, secum perpenderet. In i-
gnes Augustini raptus, impetu anago-
gico in Patriam se præiret. Deum
complexus animo, jam gustaret. Ma-
gnos concivis Cives collegiatim ac viri-
tim salutarer. Brevibus: jam incipe-
ret cœlestis esse. Tota quin imo vita
ejusdem illi rationis fuit: sibi ultimum
semper vixit diem. Quod nobis su-
bitaneum visum est, meditatatum illi &

è pectore optatum. Si nemo alius, ipse se morientem vidit. Sibi prius hanc scenam probavit, quam orbi ostendisset. Proinde se sibi, quod sapientis est è mente nunquam elabi sivit, etiam inter augustos versatus homines. Quorù studiis, præhabita Dei animiq; curâ, ubi extremam illam dedit diem, continenti magnarum cogitationum fatigio quies intervallum dedit. In conclave itum : è quo non amplius suis viribus, sed alienis manibus efferretur. Mens humana sæpe nescio quo compavescit fato, quæ cum ignorat quid timeat, timendum aliquid præfagit. Fuisse Infulati hujus Seraphini multo ardore preces ignotis curis anxium ad decretoriam horam præpararunt animum. Inscendit cubile sanus agonis sui triste pegma. Decubuit; sed quo sæculo surrecturus? noctem bonam felicemq; Tibi precamur, Præsul. Somnus tardat? cedit æterno. Dormitur.

Inte-

Interea tacitus conclave perambulat horror,
 Et tristes Umbrarum animæ, formidine sacros
 Implent Fata lares! atrum è funalibus ignem,
 Pullati fundunt Genij. Fax spumea fumat,
 Aula parentalis squallet caligine ceræ.
 Mors tandem subit atra nigræ tentoria noctis.
 (*Grandibus Imperijs ita formidabile Numen
 Ut parvis cum plebe casis*) mox ossea jactans
 Membra salit sicco moles pede, seque curuli
 Infundit, vittisque caput, grandique Tyarâ
 Exsangvem capitis testam illusura coronat.
 Talibus exeso fractis prope gutture verbis:
 , Quam longum volvi patior mortalibus ævum!
 , Ut liceat fero fufis albescere canis,
 , Et capitis jactare nives. *Homo pulveris urna,*
 , *Occasus solis tot spectat, & equore mergi*
 , *Ridet in occiduo, cui dat brevis hora renasci,*
 , *Et brevis hora mori, nigrisque occumbere terris.*
 , *Lætus homo soles sese tot vincere gaudet*
 , *Et vitæ securus ovat, fatisque superbus*
 , *Insultat, vincique negans se posse, triumphat*
 , *Hinc nisi quando lubet quod eat, nec lege teneri*
 , *Sed placito, poni, vitæ cum displicet, usum.*
 , Non sic è vili genus ortum pulvere! non sic!
 , Exue spes! & adhuc longos dimensa per annos
 , E vasto jace vota sinu: delira voluptas
 , Disposuit quæcunque, gravis simul obruat urna,
 , Momentum fecet ista. Oculis divellat amicos
 , Oscula permittens modicum nec in ultima tēpus,
 , Nec verbis lachrymisque moram. Se nesciat ipse
 , Qui moritur, mutetq; brevē cum morte veterum.
 , Terreat hic rumor Reges, fastigiâ mundi
 , Concutiat. Simul omne gelu glaciabitur ostrum,
 , Purpura pallefcet, quatiet metus iste coronas,

E

tam

, Tam Clavæ quam sceptræ tremēt; & Regia luctum
 , Consternata dabit: cumq; audiet, attremet ipse
 , Majestatis Apex, & ebur pallore remistum.
 , Nam mihi nec solij metus, est & Cæsaris iras
 , Calco. Merus sunt ista cinis. *Qui regnat, & ille est*
 , *Urceus exigui cineris nisi murice pictus.*
 , Me plebs, me Cæsar, me Rex, me Præsul adoret.
 , Quantum me imperij sceptrique oblivio nostri
 , Urat, in hac id strage loquar. Mundumq; docebo:
 , Discat habere metū. Ceu fœnum regna metemus.
 , Hac & Falce Deos, superisque timebimur istis.
 , Quare irata hodie mundum peto: vertice in uno
 , Orbis amo cladem! Dixit. Mox sæva pharetram
 , Arripuit, teloque gravi ceu fulmine moles
 , Horrida; Præsuleum contorto cuspide pectus
 , Trajecit: diroq; simul COR obruit ictu.

O Irreparabilis iacturæ tristem scenam! O nullo
 desituri ævo doloris materiem! O idem vitæ,
 idem publicæ lætitiæ ac felicitatis funus! Eu-
 ropa Busto incubat & totam putat hoc se funere cor-
 di. Hunc Orbis dolorē dividit, & suis superstiti fati cō-
 plorabit Sarmatiæ. Dol. bit & Caput mundi hoc concus-
 sum nuntio, cupient Gentes nostras minuere lachry-
 mas, augendo suis. Sciet hunc Ortus occasum, sciet
 hunc Occidens occidentem. Hic Mundus, quod plo-
 ret, habet! Orbis iactura est mors Viri unius. Me-
 retur Regnorum gemitum, œcumenicas Gentium lacri-
 mas, qui tot regnis vixit. Dignus est Provinciarum
 suspirijs, qui Provincijs felicitatem inspiravit. Tan-
 tum illum plangat, Christianitas quantum se amari
 scivit. Ab omni Oceano, ab Albula & Sequana
 vehe Vistula planctum. Aut lachrymæ (ut Satur-
 nia illa) concresecant in æquor, aut mundus totus sit
 grandis lachryma. Mollesce fuso ex oculis humore
 perfusum marmor & Sacra ASCIA parentalis dolor
 incidit:

FUNEBRE ELOGIUM

Illustrissimus & Reverendissimus
DOMINVS,

PETRUS TARŁO,

EPISCOPVS POSNANIENSIS,

Petra Ecclesię,

ad marmor hoc allisa, jacet.

Eheu !

hęcine ab operosa ASCIA fabricata moles ?

Sepulchrum !

Ubi tot Heroibus gloriae Capitolium,

Tot Præfulibus meritorum Cœlum

extruxit,

ubi novum quoddam TARŁOVIANÆ famæ mūdū

in Sanctitatis, Sapientiæ, ac Honoris Præfulei

Provincias distributum

fundavit

quas denique terminales sui laboris

erexit Gades ?

colossos mortuales

urnam.

Post excisam Dodonam

In Pastoralia, Clavas, Scipiones

taxorum struem cæcidit.

Tandem ad sepulchrale saxum

eroditur pulveris rubigine ac hebescit.

Ultimo ministerio his aliquot lineis incisis.

Hi cineres

Sunt

Sunt Magni Antistitis parvæ exuviæ.
& tot Purpurarum, umbrâ.
Prolusit Muricibus Suffraganeus Posnaniensis,
quibus ibidem ita cognitus est;
ut plurimæ purpuræ illius desiderio
fervere ac rubere viderentur
Et Infulæ pandis oribus
suam orexim ac esuriem loquebantur,
Nam omnibus sapuit

Caput Sapientissimum

In Paradisiensi Abbatia
conclufit problema
deturne adhuc in terris Paradysus?
terrestrem enim in ea Colonia fecit
aut Cælestem deduxit.

Postea Tyaras Inflandicus
humilem non inflavit Mentem.

Et vetustissima Posnaniensis Cathedra
novum honorem accepit, potius quàm dedit.
Hæc Diœcesis etiam Regiam complexa
suos Præsules, Regum Magistros habet.
suæ Potestati & Coronam involvit.

*Caput est Majoris Poloniæ,
Romæ dexter Oculus,*

quo toti prospiciat Septemtrioni.
Septemtrionalis est Ecclesiæ Basis

quæ Petrum in Stemmata
PETRUM in Infula habuit.

ita hanc novit

ut Sanctissimi suam Romam.

Cum jam Archipræsuleum Pedum pararet Honor
Primum

Primum, repentinâ vi confractum, excidit,
Cum ad Cardinalitiã subvehere vellet Rotã,
vitæ curriculum dissiliit ad tumuli lapidem,

Oppressione Cordis
in Corde Poloniæ Varsaviã
Cor Patriæ ac Senatûs,
emortuum est.

noctu :

Nam pallidus suum scelus erubescibat Author.
Voluit delitescere.

Sub publica omnium Ordinum Comitia,
ut plures immensum partirentur dolorem,
lächrymas contribuerent.

Sepultus ad Sanctam Crucem,
ab hac viam æternitatis prospere exorsus.
Aliter commissum tempore nocturno furtum,
ablato Presulum Clenodio
crudele non potuit expiare Fatum,
nisi ad Crucem duceretur.

Benedic Infulatis Manibus
Viator.

Ab ASCIA factum vulnus,
in Corde tecum refer

&
Vale

Seznam od 2011

Seznam od 2011

Seznam od 2011

Seznam od 2011

Seznam od 2011

Seznam od 2011

Seznam od 2011

Seznam od 2011

Seznam od 2011

Seznam od 2011

1858

APR 1858

in Folge der nun

NO. 1858

1858

BRUNNEN

und

einige der besten

Wasser

XVIII.3.89